

—*extracte / abstract*—

LLIBERTATS LINGÜÍSTIQUES,
DOBLE OFICIALITAT I IGUALTAT
EN LA JURISPRUDÈNCIA

Jesús PRIETO DE PEDRO

La llengua no només és una realitat individual sinó, i sobretot, una realitat col·lectiva. Per això, la llibertat de llengua en una societat multilingüe no és una simple manifestació de la llibertat d'expressió sinó un dret públic, l'exercici del qual per part dels ciutadans exigeix dels poders públics l'acceptació activa i passiva de la llengua i, també, el reconeixement de plens efectes jurídics del seu ús.

Generalment, les constitucions es limiten a parlar de l'«oficialitat» però no fan cap referència als drets o llibertats lingüístiques concretes dels individus. A aquest silenci de les constitucions és degut el protagonisme que han d'assumir els òrgans

LINGUISTIC FREEDOM,
CO-OFFICIALITY AND EQUALITY
IN JURISPRUDENCE

Jesús PRIETO DE PEDRO

A language is not only an individual reality by also a collective one. Linguistic freedom within a multilingual society is, therefore, not just a manifestation of the freedom of speech but rather a public right. In exercising this right, citizens should be able to demand that the authorities actively as well as passively give legal recognition of the language.

Generally speaking, constitutions are limited, referring only to «official status». They do not consider the linguistic freedom and rights of the individual. This is the reason why legislative bodies, courts, and especially constitutional tribunals are in charge of vouchsafing the natures,

legisladors ordinaris, els tribunals i, especialment, els tribunals constitucionals, en la determinació de la naturalesa, extensió, continguts i garanties de les llibertats lingüístiques.

En el cas de la Constitució espanyola del 1978, el seu article 3.1 utilitza la paraula «dret» en matèria lingüística, però no inclou els drets lingüístics entre el conjunt de tècniques jurídiques de protecció dels drets fonamentals i de les llibertats públiques dels articles 53 i 81.

Als estats plurilingües, el principi d'igualtat de les llengües és el criteri més rellevant a l'hora d'establir un sistema d'equilibri de les llengües en contacte. A Espanya, aquest mateix principi és el que ha provocat un nombre més gran de controvèrsies davant del Tribunal Constitucional i el Tribunal Suprem, entre els quals s'observa un apropament en les respectives línies jurisprudencials a partir del 1986.

extent and contents of linguistic freedom.

As far as the article 3.1 of the Spanish Constitution of 1978 is concerned, the word «right» is used in a linguistic context but does not include the notion of linguistic rights within articles 53 and 81 which deal with the legal measures that protects the basic rights and freedom of the public.

In multilingual states the principle of linguistic equality is the most relevant criterion in establishing a balance between languages in contact. In Spain, this very principle is the one which has caused most controversy in the Constitutional Tribunal and the Supreme Court which, since 1986, have tented to take the same line in this matter.

—*extracte / abstract*—

CONCEPTES BÀSICS DE LA DOBLE
OFICIALITAT

Josep M. PUIG SALELLAS

La redacció ambigua de l'article tercer de la Constitució espanyola que regula el pluralisme lingüístic ha estat analitzada en dues ocasions pel Tribunal Constitucional. La segona sentència (1986) interpreta el terme «Estat», a «el castellà és la llengua oficial de l'Estat», com el conjunt de poders públics espanyols, amb la inclosió dels autonòmics i

BASIC CONCEPTS ON DOUBLE
OFFICIALITY

Josep M. PUIG SALELLAS

The third article of the Spanish Constitution which regulates linguistic plurality has been analyzed twice by the Constitutional Court because of the ambiguous way in which it was written. The second sentence (1986) understands the term «State», as found in «Castilian is the official language of the State», as referring to all Spanish

els locals. Es magnífica el castellà com a oficial a tot l'Estat i se situa l'oficialitat de les llengües territorials a un nivell qualitatiu inferior.

L'autor del treball critica aquesta sentència perquè en incidir en el deure de conèixer la llengua oficial només es refereix al castellà, ja que ni la Constitució ni els Estatuts autonòmics no estableixen el deure de conèixer les llengües territorials, tot i ser oficials. Aquesta interpretació comporta un estrany dret d'allegar-ne el desconeixement. La sentència, segons l'autor, és contradictòria pel que fa al concepte d'oficialitat, per aquest dret pretès d'allegar ignorància de les llengües territorials; és errònia pel fet d'identificar l'omissió constitucional amb la negació del deure de conèixer aquestes llengües; i viola el precepte de respectar-les i protegir-les.

El dret d'emprar el castellà i l'esment de l'oficialitat de les llengües territorials són altres punts de l'article tercer que també s'examinen. Després es fa una referència global al sentit d'aquest article, tenint en compte aspectes que introdueixen els Estatuts.

Aquest minucios treball pretén mostrar les dificultats que experimenta el Tribunal Constitucional a l'hora d'assumir totes les conseqüències de la doble oficialitat.

governmental bodies, including the autonomous, and local ones. Castilian is conferred a superior status as the official language in the entire country, thus placing the officiality of the regional languages on an inferior level.

The author criticizes this sentence because when it discusses the obligation to know the official language it only refers to Castilian, since neither the Constitution nor the Statutes of the autonomous regions establish the obligation to know the regional languages, even though they are also official. Such an interpretation implies a strange right to allege lack of knowledge of those languages. According to the author, the sentence is contradictory as far as its understanding of officiality, because of this purported right to allege lack of knowledge of regional languages; it is erroneous because it equates a constitutional omission with the negation of an obligation to know these languages; and it violates the precept to respect and protect them.

The right to use Castilian and the mere mention of the officiality of the regional languages are two other points from the third article that are examined. Then a general reference to the meaning of the article is made taking into account aspects introduced by the Statutes.

This thorough essay is intended to unveil the difficulties with which the Constitutional Tribunal is faced when it comes to acknowledging all the consequences of double officiality.

L'ADAPTACIÓ DE L'ADMINISTRACIÓ
DE JUSTÍCIA A LA DOBLE
OFICIALITAT

Cesáreo RODRÍGUEZ-AGUILERA

La Constitució Espanyola, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i la Llei de Normalització Lingüística van fer possible la reivindicació de l'ús del català sense restriccions. Tot i això, l'any 1985 la situació de normalització lingüística a l'Administració de Justícia s'encarava amb moltes dificultats per l'actitud negativa d'alguns dels seus membres envers aquest procés. Aquell mateix any, però, es va signar un acord entre la Conselleria de Justícia de la Generalitat i la Presidència de l'Audiència Territorial de Catalunya segons el qual, entre d'altres compromisos, la Conselleria establiria serveis de traducció per a tota la documentació judicial i l'Audiència s'assegurava que els òrgans jurisdiccionals no rebutgessin cap escrit per motiu de la llengua emprada.

L'article comenta l'existència d'espanyols que no coneixen el castellà, situació que ja es donava al segle passat. En aquests casos, i ja que no és possible obligar aquests espanyols a parlar en castellà, una sentència del Tribunal Constitucional declara que, en situacions de declaració oficial, es proveeixi d'un intèrpret.

La Llei de Normalització Lingüística reconeix el català com a llengua pròpia i oficial de Catalunya. L'ús del català en el món ju-

THE ADAPTATION OF THE
ADMINISTRATION OF JUSTICE TO
DOUBLE OFFICIALITY

Cesáreo RODRÍGUEZ-AGUILERA

The Spanish Constitution, Catalonia's Statute of Autonomy, and the Linguistic Normalization Act made it possible to demand the use of the Catalan language without restrictions. In spite of that, in 1985 the linguistic normalization situation within the Justice Administration faced a difficulty because of the negative attitude of some of its members with regard to this process. That same year, though, an agreement was signed between the Justice Council of the Generalitat of Catalonia and the Presidency of Catalonia's Regional Court according to which, among other commitments, the Council would establish translation services for all juridical documents while the Regional Court was to make sure that jurisdictional organs would not refuse any written document on the basis of the language used.

The article comments on the existence of Spaniards that do not know any Castillian, a situation that already existed in the 19th century. In such cases, since it is impossible to force these Spaniards to speak Castillian, a sentence of the Constitutional Court states that, in instances of official declaration, an interpreter will be provided.

The Linguistic Normalization Act regards the Catalan language as Ca-

dicial ha fet que la Llei Orgànica del Poder Judicial acceptés com a intèrpret qualsevol persona que conegui el català i el castellà, sense necessitat de títol. A més, els documents que es presentin en l'idioma oficial d'una comunitat autònoma tenen, sense haver de traduir-los al castellà, plena validesa. Cal, però, acompanyar-los amb la traducció corresponent quan sorgeixin efecte fora de Catalunya. El Ministeri de Justícia va assumir l'any 1987 l'obligació d'encarregar-se d'aquestes traduccions. Segons l'autor, aquestes mesures impliquen que s'ha afrontat plenament el problema que planteja la doble oficialitat lingüística.

talonia's own, official language. The use of Catalan within the juridical sphere has induced the Organic Law of the Juridical Power to accept as an interpreter any person that knows both Catalan and Castilian, without needing a degree. Furthermore, any documents submitted in the official language of an autonomous community are fully valid, and do not need to be translated into Castilian. It is necessary, though, to accompany them with the corresponding translation when they are to be effective outside of Catalonia. In 1987, the Ministry of Justice took upon itself the obligation of taking care of these translations. According to the author, such measures imply that the problem posed by the double linguistic officiality has been completely confronted.

—*extracte/abstract*—

EL TRACTAMENT DE LA DOBLE
OFICIALITAT PER PART DE LES
LLEIS I ELS REGLAMENTS

THE TREATMENT OF DOUBLE
OFFICIALITY ON THE PART OF
LAWS AND REGULATIONS

Joan Antoni XIOL I RÍOS

Joan Antoni XIOL I RÍOS

La situació del desenvolupament legal i reglamentari de la doble oficialitat de les llengües a Catalunya no és gaire satisfactòria. La reflexió sobre aquesta qüestió comença amb una anàlisi del grau de compliment que tenen els principis bàsics de la doble oficialitat a les lleis i als reglaments i, més concretament, pel que fa a l'Administració de Justícia. La Llei de Normalització Lin-

The situation of the development of the laws and regulations regarding double officiality of languages in Catalonia is not very satisfactory. The author begins pondering over this issue with an analysis of the degree to which the basic principles of double officiality are carried out both by laws and regulations and, more specifically, by the justice administration. Catalonia's Linguistic

güística a Catalunya i la Llei Orgànica del Poder Judicial són les bases d'aquest estudi.

L'autor analitza diverses qüestions, com ara: el dret del ciutadà a l'ús de qualsevol llengua oficial a l'Administració (en l'activitat administrativa i en la procesal); el dret d'exigir la traducció de les intervencions del jutge en un procés; la infracció —i el sistema d'esmenarla— del precepte que tot document redactat en una llengua autòctona es tradueixi quan s'ha d'utilitzar fora de la Comunitat Autònoma; el dret de tutela (obtenir protecció judicial del dret a l'ús de la llengua pròpia); l'actuació dels poders públics per a aplicar plenament el principi de la doble oficialitat (valorar el coneixement d'ambdues llengües en la selecció del personal, etc.).

L'autor proposa algunes idees sobre el desenvolupament legislatiu de les qüestions tractades. S'han d'elaborar instruments amb valor vinculant (circulars, instruccions dels òrgans de govern interns als tribunals, acords informals), que de vegades funcionen millor que les lleis, perquè a mesura que disminueix el rang de l'instrument més força té per connectar amb la realitat. Aquests instruments han de permetre als òrgans judicials adaptar la seva conducta a la plena normalització lingüística de l'Administració de Justícia.

Normalization Act and the Organic Law of Judicial Power are the bases for his study.

Other issues the author analyzes are the citizens' right to use any official language in the Administration (when pursuing any administrative or legal activity); the right to demand the translation of the judge's interventions during a process; the violation —and the ways to exculpate it— of the decree that establishes that any documents in the native language must be translated, if they have to be used outside the autonomous region; the right of tutelage (to obtain legal support to protect the right to speak one's native language); the active role of the public authorities to fully enforce the principle of double officiality (to value the knowledge of both languages when hiring new employees, etc.).

The author puts forward some ideas on the legal development of the issues under discussion. Linking contacts need to be established —through circulars, directions from the various governmental offices to the courts, informal agreements...— since they sometimes are more effective than laws, due to the fact that the less important the link, the more directly it is connected with reality. Such contacts must allow judicial organisms to adapt their procedures to a full linguistic normalization of the justice administration.

SPECIALIZED LANGUAGES

Carles DUARTE

Language is diverse and in a constant process of change so that its form is never uniform or identical. However, with the exception of the formal and learned aspects of literary languages, scholars have paid little attention to linguistic variation, despite its long history.

Modern classification of language varieties sets out the following typology:

- 1) Dialectal varieties (linked to users)
- 2) Standard varieties
- 3) Functional varieties (linked to usage)

Functional varieties include specialized languages which can be defined as language varieties used for formal and functional communication amongst specialists in a determined field. The main characteristics of these languages are *formality*, *functional character*, *precision*, *selection*, and the *specific linguistic forms* which they employ, and their preponderance to appear in *written form*.

Specialized languages can be classified according to their degree of abstraction, the natural or artificial means by which they use vocabulary and syntax, the field, i. e. the speciality, and their users. These languages encompass *professional languages*, *technical languages*, *scien-*

LOS LENGUAJES
DE ESPECIALIDAD

Carles DUARTE

La lengua es una realidad viva y diversa, es decir, se transforma y no presenta siempre y en todas partes la misma forma. Sin embargo y con la excepción de la expresión culta y formal del lenguaje literario, la variación en la lengua ha recibido poca atención por parte de los estudiosos, a pesar de su dimensión y su antigüedad.

La moderna clasificación de las variedades de la lengua establece la siguiente tipología:

- 1) Variedades dialectales (vinculadas a los usuarios).
- 2) Variedad estándar.
- 3) Variedades funcionales (vinculadas a los usos).

Dentro de las variedades funcionales, podemos situar los lenguajes de especialidad, definidos como las variedades que la lengua adopta cuando es utilizada como instrumento de comunicación formal y funcional entre especialistas de una materia determinada. Las características principales de estos lenguajes son la *formalidad*, la *funcionalidad*, la *precisión*, la *selección*, unas *formas lingüísticas específicas* y la *preeminencia del canal escrito*.

Los lenguajes de especialidad se pueden clasificar a partir del grado de abstracción, de la manera natural o artificial de expresar los elementos y la sintaxis, del medio, es decir del tipo de especialidad, y de

tific languages, and symbolic languages.

Throughout history, the use of Catalan in the technology field has progressively increased. Though, its main source of terminology has been Latin, Catalan has also borrowed from Arabic, Italian, French and, of course, English. Medieval documents reveal rich and abundant examples of specialized terminology, particularly in the fields of law, medicine, astrology, arithmetic, and cuisine.

los comunicantes, en *lenguajes profesionales, lenguajes técnicos, lenguajes científicos y lenguajes simbólicos.*

Desde el punto de vista histórico, la incorporación del catalán a ámbitos tecnolectales se produjo de forma progresiva y en pugna continuada con el latín, aunque también ha recibido aportaciones del árabe, del italiano, del francés y, por supuesto, del inglés. Revisando la documentación medieval en catalán de los lenguajes de especialidad, aparecen unas áreas temáticas singularmente ricas en testimonios: el mundo jurídico, la medicina, la astrología, la aritmética y la cocina.

—*extracte / abstract*—

LES GARANTIES LINGÜÍSTIQUES
CONSTITUCIONALS AL CANADÀ

André BRAËN

Al Canadà, país dividit en 10 províncies i 2 territoris, només 6 dels seus 25 milions d'habitants són francòfons (residents a la província de Québec).

Segons el dret constitucional canadenc, la llengua és competència legislativa, i el poder legislatiu està dividit entre el Parlament canadenc i les legislatures de les províncies. D'aquesta manera, malgrat ser un país amb dues llengües oficials, el Canadà és bilingüe només en el nivell de les institucions federals, i no provincials.

El text constitucional canadenc conté algunes disposicions que con-

THE CONSTITUTIONAL LINGUISTIC
GUARANTEES IN CANADA

André BRAËN

In Canada, a country divided into 10 provinces and 2 territories, only 6 of its 25 millions inhabitants are French-Canadian (and live in the province of Québec).

According to the Canadian constitutional law, the language is a legislative competence and the legislative power is divided between the Canadian Parliament and the provinces' legislatures. Thus, although the country has two official languages, Canada is bilingual only within the federal institutions, but not within the provincial ones.

The Canadian constitutional text contains some decrees that grant lin-

guistic rights to the two minorities cedeixen drets lingüístics a les dues minories de llengua oficial: la minoria anglòfona de Quebec, i la minoria francòfona de la resta del Canadà.

Aquest article cita i analitza les disposicions que tracten sobre els drets i obligacions aplicables en matèria de bilingüisme legislatiu (per equiparar l'accès de tots els habitants a la llei en la seva llengua), de drets judicials (encara que manca definir els organismes governamentals que han de respectar les garanties lingüístiques), de drets escolars (s'analitza l'article que dóna dret a pares amb certs requisits de fer educar els seus fills en la llengua oficial de la minoria lingüística), i de la llengua de treball i de serveis governamentals (es comenten dos articles que reflecteixen el compromís de l'Estat federal canadenc davant dels grups lingüístics minoritaris). En tots aquests camps, l'ambigüitat de les disposicions ha requerit sovint dels tribunals per tal de definir-ne l'abast i el sentit real i de sancionar-ne la violació. Els tribunals han tingut també un paper decisiu quant a l'aplicació d'aquestes garanties lingüístiques.

whose mother tongue is an official language: the English-Canadian minority in Québec, and the French-Canadian minority all over the other parts of Canada.

This article refers to and analyzes the decrees that deal with the rights and obligations regarding the legislative bilingualism (so all the people have an equal access, in their language, to the law), the judicial rights (although the governmental organisms that must respect the linguistic guarantees are still to be determined), the school rights (the author analyzes the article that gives the right to parents with certain requirements to have their children taught in the linguistic minority's official language), and the language used in jobs and in the governmental services (two articles that show the Canadian federal State commitment towards the linguistic minorities are mentioned). In all these fields, the decrees ambiguity has often required courts sentences in order to define their real sense and extent and to sanction their breach. The courts have also played a decisive role in regard to the application of these linguistic guarantees.

REGARDING A SENTENCE
PRONOUNCED BY THE COURT
OF JUSTICE OF THE EUROPEAN
COMMUNITIES ON THE
PERFORMANCE OF A CERTAIN
ACTIVITY IN IRELAND
AND THE REQUIREMENT OF KNOWING
THE LANGUAGE

Oriol BADIA I TOBELLA

In response to a consultation formulated by the Supreme Court in Dublin, the Court of Justice of the European Communities pronounced, in November 1989, its first sentence concerning language matters took place in Ireland, stands as an important precedent because it encourages the diversity of languages in Europe and because its argumentative basis is of a social order and not strictly economic.

In the article, the case that triggered the sentence and the legal context within which the consultation by the Supreme Court in Dublin was formulated are explained. The subject of the consultation implied the interpretation on the part of the Community Court of those regulations regarding freedom of movement from one country to another by workers within the European Economic Community —to require knowledge of Gaelic, the first official language in Ireland, in order to be eligible for a job, does that limit the right of workers to move freely, a right that enjoys a fundamental nature all over the EEC?

The Community Court pronoun-

ACERCA DE UNA SENTENCIA
DEL TRIBUNAL DE JUSTICIA
DE LAS COMUNIDADES EUROPEAS
SOBRE EL EJERCICIO
DE UNA DETERMINADA PROFESIÓN
EN IRLANDA Y EL REQUISITO
DEL CONOCIMIENTO DE SU LENGUA

Oriol BADIA I TOBELLA

Como respuesta a una consulta formulada por el Tribunal Supremo de Dublín, el Tribunal de Justicia de las Comunidades Europeas dictó, en noviembre de 1989, su primera sentencia en materia lingüística. Dicha sentencia, aunque se refiere a un caso concreto ocurrido en Irlanda, supone un precedente importante por favorecer la diversidad lingüística de Europa y por ser sus argumentaciones de orden social y no estrictamente económico.

En el artículo se expone el caso que motivó la sentencia, y el contexto legal sobre el que se formuló la consulta del Tribunal Supremo de Dublín. El tema de la consulta suponía la interpretación por parte del Tribunal comunitario de las disposiciones referentes a la libertad de movimiento de los trabajadores dentro de la Comunidad Económica Europea (¿exigir el conocimiento de la primera lengua oficial de Irlanda, el gaélico, para cubrir un determinado puesto de trabajo limita el derecho al libre desplazamiento de los trabajadores, con carácter fundamental para toda la CEE?).

El Tribunal comunitario dictó su

ced its sentence combining both the right of workers to move freely—specifying that the right to perform an occupation in any member state is conditioned by the same laws that regulate the hiring of local workers—and the right to linguistic protection, even though it did not mention its own regulations within the Community regarding minority languages.

This sentence constitutes a hopeful precedent for those European territories with their own minority or regional official language as well as for the full efficiency of the incorporation of Spain in the European Community.

sentencia combinando tanto el derecho de la libre circulación de los trabajadores (especificando que el derecho a ejercer una ocupación en cualquier estado miembro está condicionado a las mismas disposiciones que regulan la ocupación de los trabajadores nacionales) como el de la protección lingüística, aunque sin aludir a la propia política comunitaria sobre las lenguas minoritarias.

Esta sentencia constituye un precedente esperanzador para los territorios europeos con lengua propia oficial minoritaria o regional y para la plena eficacia de la incorporación del Estado español a la Comunidad Europea.

—abstract/extracto—

LABELING IN CATALAN: A PROBLEM
TOWARDS THE EEC?

M. Josep BARÓ

The possibility to label products that are intended for consumption, both in the home market as well as in the Common Market, using the official language of Catalonia presents many different and surprising perspectives. While it is true that within the EEC there is a growing level of respect and protection for minority languages in general, such a situation should also be reflected in the language used in labeling: what is important is that the label convey the pertinent information adequately, that the message get through in an intelligible fashion. The political regulation of Spain,

EL ETIQUETAJE EN CATALÁN: ¿UN
PROBLEMA HACIA LA CEE?

M. Josep BARÓ

La posibilidad de etiquetar los productos destinados al consumo, tanto interno como para el Mercado Común, en la lengua propia y oficial de Cataluña presenta muchas perspectivas diferentes y sorprendentes. Si en la CEE hay un creciente nivel de respeto y protección hacia las lenguas minorizadas en general, también se refleja esta situación en la lengua de redacción de las etiquetas: lo importante es recibir la información adecuada, conseguir que se transmita el mensaje de manera comprensible. La regulación del Estado español, con su sistema de las Autonomías, pre-

based on a system of Autonomies, includes in its front of constitutionality the protection and development of minority languages to which official rank is conceded. But judging from the way the Spanish central Administration is acting on a juridical level, it continues to regard Castilian as a more official language while ignoring the multilingual reality. Such an attitude causes problems with labeling on an internal level, and even its adequacy to European Community regulations is doubtful.

A complex network of competence-related, commercial, economic and individual relationships gets all blurred up in this area where labeling is but the spearhead. A committed line of action is needed from the institutions and from civil society —business people, factory owners, consumers— so that what exists already in the Community may also be achieved internally: language is an instrumental means that allows us to transmit a piece of information and it has to be possible to do that in your own language since that is a sign of identity.

vé en su bloque de constitucionalidad la protección y el desarrollo de las lenguas minoritarias, a las que da rango oficial. Pero la realidad de actuación jurídica de la Administración central española sigue considerando el castellano como el idioma que posee un plus de oficialidad, ignorando la realidad multilingüe. Esto provoca problemas con las etiquetas a nivel interno y hasta su adecuación a la regulación comunitaria es dudosa.

Una compleja red de relaciones competenciales, comerciales, económicas e individuales se confunden en este ámbito y el etiquetaje es sólo su punta de lanza. Es necesaria una decidida actuación desde las instituciones y la sociedad civil —comerciantes, industriales, consumidores— para conseguir a nivel interno lo que ya existe a nivel comunitario: la lengua es un medio instrumental para conseguir transmitir una información y debe ser posible hacer esto en la lengua propia, por ser ésta un signo de identidad.

NOTES ON THE ACTIVITY OF
FOSTERAGE: THE DOCTRINE'S
PRESENT SITUATION, AND
CONSIDERATIONS ABOUT THE
JURIDICAL REGULATIONS THEREOF.
FOSTERAGE AND LINGUISTIC
NORMALIZATION

Raimon CARRASCO I NUALART

The concept of fosterage first appeared in governments during the Enlightenment era, but its meaning has changed over time. Nowadays, fosterage implies the aid or collaboration of the Administration to a third person and is always envisaged as having a public purpose or as being of general interest. Three common types of fosterage are the honorary type —posterior recognition of an action already undertaken—, the juridical type —privileges favoring certain individuals or groups of people—, and the economic type —to make public goods available to individuals (tax deductions, grants, subventions, etc.)

The concept of subvention (non-returnable donation of assets of a public entity to a beneficiary to finance a specific project), as well as its juridical nature are widely studied. The author considers and compares the opinions that different scholars of administrative law have about the subject.

In addition to that, the relation between subventions and fundamental rights —specifically the principle of equality— is expounded. Courts have noticed the unconstitu-

NOTAS SOBRE LA ACTIVIDAD DE
FOMENTO: ESTADO DE LA CUESTIÓN
EN LA DOCTRINA Y CONSIDERACIONES
SOBRE SU RÉGIMEN JURÍDICO.
FOMENTO Y NORMALIZACIÓN
LINGÜÍSTICA

Raimon CARRASCO I NUALART

Aparecido en el Estado ilustrado, el concepto de fomento ha cambiado su significado con el tiempo. El fomento, actualmente, supone la ayuda o colaboración, que persigue siempre una finalidad pública o de interés general, por parte de la Administración a una tercera persona. Tres modalidades de fomento son el honorífico —reconocimiento posterior a una acción ya realizada—, el jurídico —privilegios en favor de determinadas personas o colectivos—, y el económico —poner bienes públicos a disposición de particulares (desgravaciones fiscales, becas, subvenciones, etc.).

El concepto de la subvención (desplazamiento no devolutivo, con una destinación específica, del patrimonio de una entidad pública hacia un beneficiario) y su naturaleza jurídica son ampliamente estudiados. El autor considera y compara las opiniones sobre este tema de diferentes estudiosos del Derecho administrativo.

Se expone, asimismo, la relación entre la subvención y los derechos fundamentales y, más concretamente, el principio de igualdad. Los tribunales han apreciado la inconstitucionalidad de subvenciones que vul-

tionality of those subventions that violate such rights (unproportioned relation between the funds employed and the purported aim, etc.).

Finally, the author deals with the subject of fosterage as an ideal means towards linguistic normalization of the Catalan language. The constitutional and legal framework created towards this goal makes it possible for public institutions to adopt unequal, but also reasonable and objective, treatments that favor the Catalan language. The fosterage measures applied to the Catalan language must be rational and in proportion with the desired aim: to place both languages on the same level.

neran estos derechos (relación no proporcionada entre los medios empleados y la finalidad perseguida, etc.).

Finalmente, el autor trata el tema del fomento como instrumento idóneo para la normalización lingüística del catalán. Esta normalización cuenta con una cobertura constitucional y legal que permite amparar un tratamiento desigual, aunque razonable y objetivo, a favor del catalán por parte de los poderes públicos. Las medidas de fomento del catalán deben ser racionales y proporcionadas al fin perseguido: situar ambas lenguas a un mismo nivel.

—abstract / extracto—

THE CATALAN LANGUAGE
IN EUROPEAN INSTITUTIONS

Carles A. GASÒLIBA

The language diversity that exists within the European communities is restricted to the official language of each member State. This article examines the possibilities of using Catalan in all institutions connected with the E.E.C. After pursuing research on the legal resolutions regarding language policies, as part of the regulations of the Cabinet of Ministers and of the European Parliament, the author concludes that those Treaties do not establish any criterium to determine the officiality of a given language, and therefore there are no juridical obstacles

EL CATALÁN EN LAS INSTITUCIONES
EUROPEAS

Carles A. GASÒLIBA

La diversidad idiomática que existe en las Comunidades Europeas se limita a las lenguas oficiales de cada Estado miembro. Este artículo estudia las posibilidades de utilizar el catalán en las instituciones comunitarias. Fruto de la investigación de las disposiciones legales de éstas que se refieren al régimen lingüístico, en los reglamentos del Consejo de Ministros y del Parlamento Europeo, el autor concluye que los Tratados no establecen ningún criterio para determinar la oficialidad de una lengua, y que por tanto no hay impedimentos jurídi-

against the achievement of an official status by the Catalan language. Nevertheless, the definition of official languages and of languages used on a work basis in Community institutions depends on the decision of each member State, and the Spanish Government is opposed to representing the autonomous regions when in the Community.

The author defines the identity and European relation of the Catalan language, a language that is spoken by a majority of the population as their mother tongue, and that is official within its geographical boundaries; a language that has been normalized on all public and private levels, and with a number of speakers comparable to that of some official languages in the European Community. Such state of affairs should facilitate the adoption of certain measures to bring the status of the Catalan language closer to that of official Community languages.

Finally, the author sums up the process that, since 1986, the different proposals have followed, proposals that were passed by the Parliaments of Catalonia and the Balearic Islands, with a view to make Catalan an official European language. In any case, the declaration of Catalan as such in the Commission, the Court of Justice and the European Parliament needs to be accepted unanimously by the Cabinet of Ministers of the European communities.

cos contra la oficialidad del catalán. Sin embargo, la definición de los idiomas oficiales y de trabajo de las instituciones comunitarias depende de la decisión de los Estados miembros, y el Gobierno español se opone a representar la realidad autonómica a nivel comunitario.

El autor defiende la identidad y relación europeas del catalán, lengua mayoritaria, oficial y propia en su ámbito territorial, normalizada a todos los niveles públicos y privados con un número de hablantes comparable al de algunos idiomas oficiales de la Comunidad Europea. Esta realidad tendría que facilitar la adopción de medidas que acerquen progresivamente la situación del catalán a las lenguas oficiales de la Comunidad.

Finalmente, el autor resume el proceso que desde 1986 han seguido las diferentes proposiciones, aprobadas por los Parlamentos de Cataluña e Islas Baleares, de que el catalán se convierta en lengua oficial europea. En cualquier caso, la declaración del catalán como tal en la Comisión, el Tribunal de Justicia y en el Parlamento Europeo necesita la aprobación por unanimidad del Consejo de Ministros de las Comunidades Europeas.

A BRIEF HISTORY OF LINGUISTIC
LEGISLATIONS
IN THE UNITED KINGDOM

Jacques MAURIS

Since the conquest of Great Britain by Julius Caesar's Roman legions, Celtic languages, introduced in the British Isles between the fifth and third centuries B.C., have suffered a progressive retrogression, first when faced with Latin and more recently when confronted with French and English.

English, from the Anglo-Saxon invasion in the fifth century A.D. onwards, kept on gaining ground to the disadvantage of Celtic languages. That language also managed to impose itself over French which was the official language of the island from the eleventh century until the fourteenth century.

The first part of this article briefly describes the present situation of Celtic languages in the United Kingdom. Many of them could be considered dead languages. Only Irish and Welsh have an important number of speakers, even though it has been considerably diminished in our times. The author states that such a situation has been partly brought about by British linguistic legislations adopted throughout the centuries to promote the English language.

In the second part the author enumerates those laws, measures and acts that from 1356 until 1969 served to impose the English language

BREVE HISTORIA DE
LAS LEGISLACIONES LINGÜÍSTICAS
EN EL REINO UNIDO

Jacques MAURIS

Desde la conquista de Gran Bretaña por las legiones romanas de Julio César, los hablantes celtas, introducidos en las islas británicas entre los siglos V y III a.C., han sufrido un retroceso progresivo, primero ante el latín y más recientemente ante el francés y el inglés.

El inglés, a partir de la invasión anglo-sajona en el siglo V d.C., fue ganando terreno en detrimento de los hablantes celtas. Esta lengua también consiguió imponerse ante el francés, que fue lengua oficial de la isla desde el siglo XI hasta el XIV.

La primera parte de este artículo presenta brevemente la situación actual de las lenguas célticas en el Reino Unido. Muchas de ellas pueden considerarse lenguas muertas. Solamente el irlandés y el galés cuentan con un importante número de hablantes, aunque éste ha disminuido considerablemente en nuestros días. El autor afirma que esta situación se debe en parte a las legislaciones lingüísticas británicas adoptadas a lo largo de los siglos para promover el inglés.

En la segunda parte se enumeran leyes, medidas y estatutos que desde 1356 hasta 1969 han impuesto el inglés como lengua oficial, lengua de los tribunales y de los oficios religiosos. Al mismo tiempo, leyes y estatutos aprobaban la confiscación

as the official language, the language spoken in the courts of justice and during religious offices. At the same time, laws and acts were passed to ensure the confiscations of landed property from the hands of Englishmen who spoke Irish, as well as the exclusion of Welshmen from any public office. The Welsh language was pointed out is the main cause for the backwardness and immorality to be found in Wales. In spite of the fact that it lost its official status for four centuries, the latter language has been the only one to experiment a certain reofficialization since 1942.

de las tierras a aquellos ingleses que hablasen irlandés; excluían a los galés de los cargos públicos; y se designaba al galés como causa principal del retraso e inmoralidad en el País de Gales. A pesar de haber perdido su carácter oficial durante cuatro siglos, esta última lengua ha sido la única en experimentar una cierta reoficialización desde 1942.

—*extracte/abstract*—

PROBLEMES LINGÜÍSTICS I INFORMES
DE DRET PRIVAT: PERSPECTIVES
DE SOLUCIONS DINS
L'ORDRE JURÍDIC ITALIÀ

LINGUISTIC PROBLEMS AND REPORTS
OF PRIVATE LAW: PROSPECTS
OF SOLUTIONS IN THE ITALIAN LAW

Daniela MEMMO

Daniela MEMMO

En el cas de tractes amb estrangers, el dret jurídic italià opta per prendre l'italià com a única llengua oficial, si més no per manca d'una normativa que reguli aquest tema. Malgrat això, dins el marc del dret privat, les concessions a llengües estrangeres són més àmplies.

As far as foreigners are concerned, Italian law takes Italian as the only official language, mainly because there are no regulations that govern the issue. But more concessions to foreign languages are given when dealing with Private Law.

Pel que fa a les notificacions d'acomiadament d'un treballador estranger, la legislació alemanya té en compte el coneixement lingüístic de l'acomiatat i li concedeix un temps prudencial perquè tingui opció a la traducció i comprensió total del text. El cas italià és molt semblant: l'aco-

In cases of dismissal of foreigner workers, German Law takes into account the linguistic knowledge of the dismissed party and gives him/her time to allow him/her to have the text translated for its full understanding. The Italian model is similar: individual dismissal must be presented in writing (law of

miadament individual ha de ser notificat sempre per escrit (lleï de 15 de juliol de 1966, núm. 604), la qual cosa pot ser interpretada com una oportunitat perquè l'interessat n'aconsegueixi una traducció i, per tant, arribi a una comprensió total del text.

Pel que fa als problemes lingüístics que poden sorgir en contractes signats per empreses o grups que usen llengües diferents, l'article 1.341, coma 1, c.c., estableix que, en cas de dubte lingüístic, el contracte s'interpretarà a favor de la part que no ha redactat el contracte. Tanmateix, la llei italiana no estableix que els contractes amb errors lingüístics s'anul·lin automàticament però sí que especifica que poden arribar a ser anul·lats.

15-7-1966, n. 604) which may be interpreted as an opportunity given to the worker to have the text translated.

Regarding linguistic problems that may arise in contracts signed by firms or groups in different languages, article 1.341 comma 1, c.c., states that in cases where there is linguistic doubt in this type of contract, the law will side with the party which has not written the text. On the other hand, it considers that contracts with linguistic errors are not cancelled automatically although they may be cancelled because of these errors.

—*extracte/abstract*—

LA CONSAGRACIÓ DE LA UNIVERSITAT
BILINGÜE O LES BASES JURÍDIQUES
PER A LA NO-NORMALITZACIÓ
DE LES LLENGÜES PRÒPIES DE LES
COMUNITATS ANTÒNOMES
A L'ENSENYAMENT UNIVERSITARI

Xavier VILHAR TRILHO

Els estatuts de les universitats de les comunitats autònomes recullen el bilingüisme oficial vigent a l'Estat espanyol. Aquest règim de cooficialitat es pot dur a terme o bé mitjançant un tractament igualitari de les dues llengües o bé amb un tractament preferent i de promoció exclusiva de la llengua pròpia, model

THE CONSECRATION OF BILINGUAL
UNIVERSITIES OR THE JURIDICAL
BASES TOWARDS
NON-NORMALIZATION OF THE
NATIVE LANGUAGES
OF THE AUTONOMOUS REGIONS
IN UNIVERSITY EDUCATION

Xavier VILHAR TRILHO

The statutes of the universities of the autonomous regions adopt the official bilingualism in force in Spain. This coofficiality can be achieved through equal treatment of both languages or through a preferential treatment and exclusive promotion of the native language, a model advocated by the author of the article

que propugna l'autor d'aquest article per tal de normalitzar aquestes llengües d'una manera efectiva a l'ensenyament universitari. Les legislacions de Catalunya i Galícia semblen dirigides cap a aquest segon model.

L'autor analitza una sentència del Tribunal Suprem que obstaculitza la normalització de la llengua pròpia a la Universitat de València, i una altra del Tribunal Constitucional que impedeix l'ús exclusiu de la llengua pròpia d'una comunitat autònoma en les relacions entre les institucions públiques i els ciutadans, ja que permet allegar-ne el desconeixement. L'autor opina que el bilingüisme institucional oficial i el principi de llibertat d'elecció lingüística no són ben vistos pels Tribunals quan aquests principis permeten d'actuar a favor de la normalització de les llengües pròpies. Segons el seu parer, els poders públics es preocupen més per protegir els drets lingüístics dels castellanoparlants que per facilitar que les llengües pròpies s'incorporin a l'ensenyament universitari, que s'imparteix majoritàriament en castellà.

L'autor considera necessari d'augmentar la presència de les llengües pròpies a les aules universitàries i de crear serveis de planificació, de seguiment i d'avaluació del procés de la plena normalització als centres universitaris.

in order to normalize these languages in an effective way within university education. The legislations of Catalonia and Galicia seem to be heading towards the latter model.

The author analyzes a sentence by the Supreme Court which hinders the normalization of the native language at the University of Valencia, and another by the Constitutional Court which makes impossible the exclusive use of the native language of an autonomous region in any contact between the public institutions and the citizens, since it allows to allege lack of knowledge of the language. The author believes that official institutional bilingualism and the principle of freedom to choose a language are not well regarded by the Courts when these principles make it possible to act in favor of the normalization of native languages. According to him, the public authorities are more concerned with the protections of the rights of Castilian speakers than to help native languages to be incorporated in university education, for which Castilian is usually used.

The author considers it necessary to increase the presence of native tongues in university classrooms and to create planning services, follow-up services, as well as services to evaluate the process of full normalization at the universities.

LA POLÍTICA DE NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA A LES ADMINISTRACIONS
PÚBLIQUES BASQUES: DADES
NORMATIVES

Edorta COBREROS

El 1982 el Parlament Basc dicta la Llei de Normalització de l'Euskera que no només era una llei de doble oficialitat, sinó que tenia un objectiu més ambiciós: la normalització de la llengua.

Aquesta llei fou objecte d'un recurs d'inconstitucionalitat que va resoldre una sentència del Tribunal Constitucional que, a més de fixar qüestions claus per al règim de doble oficialitat lingüística, va deixar en bona situació la Llei de Normalització de l'Euskera i va afavorir l'activitat dels òrgans dedicats a la normalització de la llengua.

El 1986 el Govern Basc dictà el Decret 250/1986 sobre l'ús i normalització de l'euskera a les Administracions Públiques de la Comunitat Autònoma d'Euskadi. En aquest Decret trobem, com a figura clau, la del *perfil lingüístic* de cada lloc de treball, el qual ha d'ésser fixat per la Secretaria de Política Lingüística d'acord amb diferents criteris que estableix el seu article 10. L'establiment dels perfils lingüístics permet fixar de manera objectiva els requisits lingüístics i allunyar, així, qualsevol sospita d'arbitrarietat en les exigències de l'Administració Pública.

La normalització de l'euskera a l'Administració no és una simple

LINGUISTIC STANDARDIZATION
POLICY IN THE BASQUE PUBLIC
SECTOR: NORMATIVE DATA

Edorta COBREROS

In 1982 the Basque Parliament passed the Law of Standardization of the Basque language which apart from being a Law of Co-Officiality was also an ambitious attempt at standardization.

The claim that the law was unconstitutional was assessed and resolved by the Constitutional Tribunal which apart from laying down key guidelines for Co-Officiality, also provided a favourable framework both for the Law of Standardization and for those departments devoted to the standardizing process.

In 1986 the Basque Government passed Decree 250/1986 concerned with the standardized use of the language within the public administration of the Autonomous Community of the Basque Country. The key aspect of this decree was that it laid emphasis on the need to verify the *linguistic profile* of each work place. This was to be determined by the Secretary of Linguistic Policy in accordance with the various criteria established in its article 10. The verification of linguistic profiles would enable the objective requirement of each department to be located and would offset any suspect arbitrariness in the demands on the public sector.

The standardization of Basque in

qüestió de voluntat, sinó que cal també una dosi d'encert. Cal estimular-ne l'ús, fer veure els avantatges professionals del seu aprenentatge o del seu coneixement tot i que això no és suficient per accedir al seu ús professional.

the field of Administration is not only a question of wishing to do so. It is also necessary to be able to carry it out properly. The use of the language needs to be encouraged by making individuals see the professional advantages of learning and knowing it.

—abstract / extracto—

THE INFLUENCE OF THE
ORGANIZATION OF CANADIAN
LANGUAGE SERVICES IN CATALONIA

M. Teresa CABRÉ I CASTELLVÍ

After commenting on the similarities and differences between the linguistic situation in Canada —specifically in the Quebec area— and Catalonia, the author summarizes the different political measures affecting the linguistic situation that have been enforced in both places. Both Quebec and Catalonia have given official status to their native languages (French and Catalan respectively), which are spoken by a minority of the countries' total populations. In Quebec, however, the linguistic normalization process extends itself to broader areas than what is contemplated in the Linguistic Normalization Act in Catalonia, which excludes universities, businesses, as well as working and professional corporations. In Québec, the process of introducing French in these areas has been brought about by the creation of language services, organized in regular working units and supervised by specialists. Fur-

INFLUENCIA DE LA ORGANIZACIÓN
DE LOS SERVICIOS LINGÜÍSTICOS
CANADIENSES EN CATALUÑA

M. Teresa CABRÉ I CASTELLVÍ

Tras exponer las similitudes y diferencias de las situaciones lingüísticas del Canadá (más concretamente, la región de Quebec) y Cataluña, la autora nos resume los pasos en materia de política lingüística que allí han tenido lugar. Tanto Quebec como Cataluña han oficializado sus respectivas lenguas propias (francés y catalán), minoritarias en el conjunto de sus estados. En Quebec, sin embargo, el proceso de normalización lingüística se extiende a más campos de los que prevé la Ley de Normalización Lingüística de Cataluña, que excluye los ámbitos universitario, empresarial y de corporaciones laborales y profesionales. En Quebec, el proceso de francesización se realiza también en estos ámbitos mediante la creación de servicios lingüísticos, estructurados como unidades de trabajo regulares y dirigidos por especialistas. Además, las universidades canadienses ofrecen licenciaturas en traducción y termino-

thermore, Canadian universities offer Bachelor degrees in translation and terminology that furnish the normalization process with professionals.

In 1989, the *Direcció de Política Lingüística*—the Catalan government's language office—offered advantages to professional corporations and universities to create language services towards normalization and whose structure would be inspired in the Canadian model. Each entity must organize its service depending on its size, resources, and activities, and must also have a normalization plan including objectives, strategy, and schedule of the proposed change.

Finally, the author describes the University of Barcelona's Catalan Language Service, which is also based on the Canadian model, and which intends to normalize the language problem in that complex and heterogeneous organism.

logía que proporcionan profesionales para el proceso de normalización.

En 1989, la Dirección de Política Lingüística en Cataluña ofreció facilidades a las corporaciones profesionales y laborales y a las universidades para crear servicios lingüísticos de normalización, cuya estructura se inspira en la de los canadienses. Cada organismo debe organizar su servicio según sus dimensiones, recursos y actividades, y debe disponer de un plan de normalización que contenga los objetivos, la estrategia y las fechas estimativas para el cambio propuesto.

Finalmente, se describe el Servicio de Lengua Catalana de la Universidad de Barcelona, basado también en el modelo canadiense, que se propone normalizar la situación lingüística de ese complejo y heterogéneo organismo.

—abstract / extracto—

WHAT ARE OBSTACLES THAT FACE
THE CATALAN AUTONOMOUS
ADMINISTRATION IN THE
LINGUISTIC STANDARDIZATION
PROCESS?

Yvonne GRILEY I MARTÍNEZ
Pepa COMAS I SANMARTÍ

In order to understand the obstacles that face the Autonomous Catalan administration in the process of linguistic standardization, it is necessary to analyze a whole series of factors.

¿CUÁLES SON LAS CAUSAS
QUE DIFICULTAN LA NORMALIZACIÓN
LINGÜÍSTICA EN LA ADMINISTRACIÓN
AUTÓNOMICA CATALANA?

Yvonne GRILEY I MARTÍNEZ
Pepa COMAS I SANMARTÍ

Para comprender las causas que dificultan la normalización lingüística en la administración autonómica catalana es necesario analizar múltiples factores.

Por un lado, existe una interpre-

On the one hand, there exists a restrictive interpretation of the legal framework currently in force and a certain hesitancy as regards its enforcement owing to the fear of confrontations with central government. It is clear that the different political groups recognize the Catalan language as the major differentiating symbol of the region, and all have placed the standardization issue at the top of their agendas. However, although their intentions have been good, only on rare occasions have they come up with clear policy and objectives.

Other factors to take into account are the lack of any norms which prohibit and sanction breaches of the legal framework in force; the inadequate measures taken by the Catalan administration in fostering and promoting the linguistic skills of the people working for it; the non-existence of any financial stimulation whether positive or negative; the fact that public sector workers are not required to know Catalan; the low esteem in which the Catalan courses for civil servants are held and, finally, the policy of employing staff who are not sufficiently qualified to stimulate the promotion of Catalan as a purely technical tool regardless of the personal attitudes of the civil servants.

tación restrictiva del marco legal vigente en materia lingüística y una cierta vacilación en su aplicación por temor a posibles conflictos con el gobierno central. Es evidente que los distintos grupos políticos no ignoran que la lengua catalana es una de las características diferenciadoras más importantes y su normalización es una constante en sus programas. Sin embargo, estas buenas intenciones pocas veces, por no decir nunca, se han concretado en planes y objetivos concretos.

Asimismo es necesario tener en cuenta la inexistencia de normas de prohibición y de sanción en caso de incumplimiento del marco legal vigente, la inadecuación de los instrumentos de fomento de las capacidades lingüísticas utilizados por la administración pública catalana, la falta de estímulos positivos y negativos de carácter económico, la no exigencia del conocimiento de la lengua catalana para acceder a un puesto de trabajo en la función pública, el desprestigio de los cursos de lengua catalana para funcionarios y, por último, una política de personal que no dispone de los recursos necesarios para estimular la adopción del catalán como simple instrumento técnico, al margen de las actitudes personales de los funcionarios.

LANGUAGE AND IDENTITY.
THE ANALYSIS OF AN EXAMPLE

Francesc HERNÁNDEZ
i Francesc MERCADÉ

The use of the Catalan language as a principal variable in the study of the integration process of immigrants who arrived in Catalonia during the Franco era appears to be a methodological error. The exposure that these immigrants had with the indigenous culture was very small and the role of language was negligible.

Nowadays, the use of Catalan within Catalonia has widened so that it is used at all levels of everyday life. In this way a new linguistic situation has been created in Catalonia.

These considerations form the analytical framework within which the Council for Culture of the Generalitat of Catalonia conducted a study directed specifically at linguistic integration. The research constituted an indepth study of control groups who in July 1987 agreed to work together in the signposting of mountain roads, on the condition that they only spoke Catalan. The different geographical origins and linguistic habits of the subjects made for an appropriate base upon which to carry out the experiment.

The study analyses the changes in attitude of the Castillian-speaking pupils who attend Catalan courses with respect to Catalan culture, its language and institutions. The study

IDENTIDAD Y LENGUA.
ANÁLISIS DE UNA EXPERIENCIA

Francesc HERNÁNDEZ
i Francesc MERCADÉ

Parece un error metodológico la introducción de la lengua catalana como variable principal para estudiar el proceso de integración de los inmigrantes que llegaron a Cataluña durante el régimen franquista. El contacto de estos inmigrantes con la cultura autóctona era muy pequeño y el papel de la lengua nulo.

En la Cataluña de hoy, el uso del catalán se ha extendido y ha entrado a formar parte de todos los ámbitos de la convivencia cotidiana, creando así una nueva situación lingüística en Cataluña.

Todas estas reflexiones son el marco de análisis de una experiencia concreta de integración lingüística que lleva a cabo la Conselleria de Cultura de la Generalitat de Cataluña. Concretamente, esta investigación se orienta hacia el estudio en profundidad de grupos de control que, en el mes de julio de 1987, convinieron en plena naturaleza trabajando en la señalización de caminos de montaña y aceptando como condición hablar sólo catalán. La procedencia geográfica distinta y los hábitos lingüísticos diferentes de los participantes constituyó una base apropiada para llevar a cabo esta experiencia.

Estas páginas analizan los cambios de actitud de los alumnos castellano-hablantes que siguen cursos

sets out to confirm whether or not linguistic change implies modifications both in mentality and forms of social integration.

de catalán frente a la cultura, la lengua y las instituciones catalanas. Se trata, pues, de comprobar si el cambio lingüístico implica modificaciones en la mentalidad y en las formas de integración social.

—*extracte / abstract*—

REPERCUSSIONS EN EL DOMINI
COMERCIAL DE LA PLANIFICACIÓ
LINGÜÍSTICA A QUEBEC

Jacques MAURAI

La Carta de la Llengua Francesa declara el francès idioma oficial a Quebec i estableix que els objectius de la política lingüística d'aquesta província canadenca són els següents: utilització més gran del francès a la feina, gestió dels negocis en francès, escola francesa obligatòria per a tothom, tret dels membres de la comunitat històricament anglo-parlant, accés de franco-parlants als llocs directius de les empreses i reconeixement del dret de tots els habitants del Quebec a utilitzar el francès a la vida pública. També conté unes disposicions que fan referència a la utilització del francès en el món mercantil: l'article 5 sobre drets dels consumidors i l'article 58 sobre el llenguatge de la retolació i dels anuncis públics.

L'article 5 de la Carta de la Llengua Francesa diu que «els consumidors de béns o serveis tenen dret a ser informats i atesos en francès». Pel que fa a l'article 58, la Carta estableix que la retolació comercial només es pot fer en francès i que

LINGUISTIC PLANNING IN QUEBEC
AND ITS REPERCUSSIONS
IN THE COMMERCIAL SECTOR

Jacques MAURAI

The French Language Charter declares that French is the official language of Quebec and sets out the following points as its linguistic policy for the province: a greater use of French in the workplace and in business management; compulsory French education for all citizens excluding members of the native English-speaking citizens; access to management positions for French-speaking citizens; the recognition of the right for all inhabitants of Quebec to use French in public life. The Charter also takes into account the use of French in trade and commerce. Art. 5 refers to the rights of consumers and Article 58 to the appropriate language to use on commercial and public notices and signs.

Article 5 of the French Language Charter states that «the consumers of goods or services deserve the right to be informed and attended to in French». Article 58 says that commercial notices and signs can only appear in French and those which are not commercial may, de-

la no comercial podia, donat el cas, ser bilingüe o unilingüe en un altre idioma sense que l'idioma oficial fos obligatori. L'ús del francès en la retolació no té un paper simbòlic i hi ha fets que ens permeten afirmar que aquest ús està molt relacionat amb l'ús que els dependents dels establiments comercials fan de l'idioma.

pending on the case in question, appear either in both languages or in another language without the official languages being compulsory. The use of French on notices and signs is by no means a symbolic one and there is reason to believe that this use is directly related to the language used by the shopkeepers when they work.